

Sygn. akt IV U 335/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2016r. w S.

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 2 marca 2016 r. Nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu J. K. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 lutego 2016r. do dnia 31 stycznia 2018r.

Sygn. akt IV U 335/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 marca 2016 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał J. K. prawo do renty szkoleniowej. Organ rentowy podał, że zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, ubezpieczony jest niezdolny do pracy w dotychczasowym zawodzie i dlatego też celowym jest jego przekwalifikowanie zawodowe.

Odwołanie od w/w decyzji złożył J. K., który domagał się przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczony wskazał, że cierpi przede wszystkim z powodu choroby obustronnego uszkodzenia nerwów strzałkowych głębokich. Z powodu tego schorzenia ubezpieczony nie może swobodnie się poruszać, gdyż doskwierają mu silne dolegliwości bólowe nóg i kręgosłupa. Częste bóle i drętwienie nóg uniemożliwiają mu wychodzenie z domu. Stąd też aktualnie J. K. nie jest w stanie podjąć szkolenia przekwalifikującego do pracy w innym zawodzie (odwołanie k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 23 lutego 2016 r., która stwierdziła u ubezpieczonego celowe przekwalifikowanie zawodowe ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym

zawodzie. Z uwagi na powyższe, decyzja ZUS była zasadna w świetle regulacji art. 60 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k. 3-4).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. K., urodzony (...), był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 31 października 2012 r. do 31 stycznia 2016 r. (bezsporne, akta rentowe).

W dniu 31 grudnia 2015 r. (data prezentaty) złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres (wniosek k. 37-38 akt rentowych). W związku z tym organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS. Organ ten w dniu 3 lutego 2016 r. orzekł, że J. K. jest nadal, od 31 października 2012 r. niezdolny do pracy w dotychczasowym zawodzie i celowym jest jego przekwalifikowanie zawodowe (orzeczenie k. 40 akt rentowych). Ubezpieczony wniósł sprzeciw od tego orzeczenia (k. 56 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej). Na skutek wniesienia powyższego sprzeciwu ubezpieczony został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 23 lutego 2016 r. ustaliła, że ubezpieczony jest niezdolny do pracy w dotychczasowym zawodzie od 31 października 2012 r. i celowe jest jego przekwalifikowanie zawodowe (orzeczenie k. 42 akt rentowych). Na podstawie tego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 2 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał J. K. prawo do renty szkoleniowej na okres od 1 lutego 2016 r. do 31 lipca 2016 r. (k.45 akt rentowych).

Zespół biegłych lekarzy: neurolog, ortopeda-traumatolog oraz psycholog w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznał u ubezpieczonego niedowład wiotki obu stóp z dysfunkcją chodu na podłożu neuropatii uciskowej nerwów strzałkowych, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, otyłość patologiczną oraz zespół metaboliczny. Biegli podali, iż J. K. w maju 2011 r. doznał niedowładu wiotkiego obu stóp w wyniku uszkodzenia nerwów strzałkowych po urazie przeciążeniowym- długotrwałej pracy w pozycji kłęczącej. Zdaniem biegłych, rozpoznane schorzenia powodują, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 lutego 2016 r. do 31 stycznia 2018 r. W ocenie psychologa, aktualne funkcjonowanie psychofizyczne ubezpieczonego powoduje, iż nie nadaje się on do przekwalifikowania zawodowego (opinia biegłych k. 12-12v).

Ubezpieczony J. K. z zawodu wykształcenia jest technikiem elektrykiem. Ostatnio wykonywaną przez ubezpieczonego pracą było zatrudnienie operatora maszyn i urządzeń oraz obsługa wózków widłowych (okoliczności niesporne).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy J. K. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 tej ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak stanowi art. 60 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, osobie spełniającej warunki określone w art. 57, w stosunku do której orzeczono celowość przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, przysługuje renta szkoleniowa przez okres 6 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4, a okres 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 1, ulega wydłużeniu na czas niezbędny do przekwalifikowania zawodowego, nie dłużej niż o 30 miesięcy.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy jest celowym, by J. K. przekwalifikował się zawodowo ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie, tj. do pracy operatora maszyn i urządzeń oraz obsługi wózków widłowych, a jeżeli nie, to w jakim okresie u ubezpieczonego będzie utrzymywała się częściowa lub całkowita niezdolność do pracy.

Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłych lekarzy: neurologa, ortopedy-traumatologa oraz psychologa dała podstawy do stwierdzenia, że nie jest celowym przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonego z uwagi na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie. Biegli lekarze po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie oraz zbadaniu J. K. stwierdzili, iż w stanie zdrowia wymienionego pomimo leczenia i rehabilitacji nie uzyskano poprawy. Nadal utrzymuje się głęboki niedowład wiotki obu stóp – brak zgięcia grzbietowego i śladowy ruch zgięcia podszwowego do 10 st, z dysfunkcją chodu. Biegli podali, iż ubezpieczony zgłasza przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa L-S w przebiegu dyskopatii L4-L5, L5-S1. Obecnie w badaniu fizykalnym odnotowano niewielkie ograniczenie ruchomości tych odcinków kręgosłupa i nie rozpoznano zespołu korzeniowego. Zdaniem biegłych, J. K. jest niezdolny do wykonywania pracy zawodowej zgodnie z wykształceniem i dotychczas wykonywanej. Przeciwwskazane są mu prace wymagające stania i chodzenia przez większą część dnia roboczego, prace na wysokości, w długotrwałej wymuszonej pozycji kręgosłupa oraz zaleca się ograniczenie dźwigania. Stąd też ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 lutego 2016 r. do 31 stycznia 2018 r.

W ocenie psychologa, ubezpieczony ze względu na aktualne funkcjonowanie psychofizyczne nie nadaje się do nauki nowego zawodu. Występują bowiem u niego dysfunkcje mózgowe na podłożu zmian organicznych w o.u.n. ujawniające się przede wszystkim w sferze emocjonalno-motywacyjnej oraz w mniejszym stopniu w poznawczej. Zaburzenia funkcji poznawczych występują m. in. jako zmniejszone tempo uczenia się nowego materiału oraz duża męczliwość. Z kolei zaburzenia funkcji emocjonalno-motywacyjnych na podłożu zmian organicznych w o. u. n. to przede wszystkim niska tolerancja na stres i pobudzenie emocjonalne, niska samokontrola emocji, wahania nastroju, stany obniżonego nastroju oraz podwyższony poziom niepokoju. Biegły ten odniósł się również do opinii psychologa konsultanta ZUS z dnia 22 stycznia 2016 r. Biegły stwierdził, że rozpoznana w przywołanej opinii: „postawa opiniowanego wobec zadania przekwalifikowania zawodowego rokująca wątpliwą efektywność tego procesu” stanowi zaburzenia funkcji emocjonalno-motywacyjnych na podłożu zmian organicznych w o.u.n., a nie świadomą, negatywną postawę tj. działanie intencjonalne. Biegły wskazał również, iż organiczne zaburzenia depresyjne pogłębiane są także innymi czynnikami jak trudnościami w przemieszczaniu się, znaczną nadwagą spowodowaną nieprawidłowym metabolizmem oraz cukrzycą. Dlatego też aktualnie badany ze względu na stan psychiczny nie nadaje się do efektywnego podjęcia zadania przekwalifikowania zawodowego (opinia k.12-12v).

Analizując przedmiotową opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarzy specjalistów, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i logiczna oraz została w sposób należyty uzasadniona. Stąd też wnioski wyrażone przez biegłych zasługują na ich podzielenie.

Odnotować należy, iż do opinii w powyższym kształcie żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń.

Podsumowując, Sąd uznał, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy w okresie od 1 lutego 2016 r. do 31 stycznia 2018 r. i przyjął, że ze względu na jego stan psychofizyczny nie jest celowym przekwalifikowane zawodowe J. K.. W konsekwencji Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy na wymieniony okres.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.